USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. D. P.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-92/LE-BE02-HA08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2017, č. j. 49 Az 92/2015 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, přicestoval do České republiky v roce 2003. Dne 25. 5. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedl, že proti jeho osobě nikdy nebylo vedeno trestní stíhání. Na území České republiky žije jeho přítelkyně vietnamského původu, jeho syn a dcera. O mezinárodní ochranu požádal proto, že tady má přítelkyni a děti. Po jeho příjezdu do České republiky mu rodina oznámila, že jej hledá policie, neví z jakého důvodu. Celou dobu pobýval na území České republiky nelegálně. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v květnu 2003 byl obviněn za nelegální prodej drog, poté byl 15 dní zavřen v nějakém táboře, po vyšetřování byl propuštěn a prokázala se jeho nevina. Z Vietnamu odešel proto, že vietnamský režim je nespravedlivý. Návrat do Vietnamu by byl pro něj nebezpečný.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-92/LE-BE02-HA08-2015, (dále „**napadené rozhodnutí**“), bylo o žádosti žalobce ze dne 25. 5. 2015 rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), se neuděluje. Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Praze (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 2. 2. 2017, č. j. 49 Az 92/2015 - 44 (dále „napadený rozsudek“), zamítl.

[3] Kasační stížnost proti napadenému rozsudku žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal z důvodu nesprávného právního posouzení a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů

[§ 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.")]. V kasační stížnosti především uvedl, že svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a to z důvodu, že se krajský soud odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, a dále v otázce důkazního břemene ve vztahu k důvodným obavám z hrozby nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu. K tomu uvedl, že krajský soud nesprávně odmítl přihlédnout k důkazům o hrozícím trestu smrti, které stěžovatel předložil během soudního jednání a nesprávně aplikoval § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud taktéž porušil právo na spravedlivý proces a neprovedl důkaz výslechem svědka L. V. T. V důsledku výše uvedeného je podle stěžovatele kasační stížnost přijatelná.

[4] Stěžovatel dále namítl, že soud se nedostatečně vypořádal se žalobní námitkou, že správní orgán nezjistil skutečný stav bez důvodných pochybností a nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný nezohledňuje shromážděné podklady a neváže je k aktuální situaci stěžovatele. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel poukazuje na prokazatelnou existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, pro které je na místě udělit humanitární azyl. Přesídlení osob do Vietnamu po návratu z ciziny je velice složité. Ačkoliv se spojení s drogami u stěžovatele neprokázalo, je stále v policejních složkách veden jako osoba na obchod napojená, byl by tedy rychle po návratu v hledáčku policie. S ohledem na přístup Vietnamu k uživatelům a dealerům drog, je na místě mít obavy o život nebo zdraví stěžovatele, tím je dána hrozba vážné újmy. Krajský soud pochybil, když tuto námitku neuznal a napadené rozhodnutí nezrušil.

[5] Krajský soud se podle stěžovatele také nesprávně vypořádal se žalobní námitkou nesprávného posouzení věci z hlediska přiznání doplňkové ochrany. V případě stěžovatele je dáno skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, neboť mu v zemi původu reálně hrozí odsouzení k trestu smrti a vykonání takového trestu. Ohledně této hrozby předložil během jednání důkazy, a navrhl důkaz výslechem svědka L. V. T. Stěžovatel namítá, že krajský soud dostatečně nezdůvodnil, proč považoval provedení důkazu výslechem svědka L. V. T. za nadbytečné. Rozsudek, kterým byl L. V. T. ve Vietnamu odsouzen, se týkal i stěžovatele. Stěžovatel byl ve Vietnamu podezírán pro stejnou trestnou činnost jako L. V. T., o čem vypovídá mj. též skutečnost, že stěžovatelovo jméno je v odůvodnění tohoto rozsudku. Krajský soud odmítl k těmto tvrzením a důkazům přihlédnout, neboť je žalobce vznesl až při jednání a soud tento závěr opřel o to, že na případ stěžovatele nelze použít směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice 2013/32/ES"). Zároveň krajský soud poukázal na to, že dle jeho názoru je azylový příběh nevěrohodný. Stěžovatel má za to, že vzhledem k závažné povaze hrozby uložení trestu smrti je namístě prolomit zásadu § 75 odst. 1 s. ř. s., nehledě na to, zda se na případ vztahuje směrnice 2013/32/ES. Pro závěr o nevěrohodnosti azylového příběhu neměl soud žádný vážný důvod a v tomto ohledu trpí rozsudek nepřezkoumatelností.

[6] Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti konstatoval, že kasační námitky stěžovatel uvedl již v žalobě a krajský soud se jimi dostatečně zabýval. Žalovaný se

neztotožňuje s tvrzením, že by se krajský soud odklonil od ustálené judikatury, ostatně stěžovatel toto tvrzení nekonkretizoval. Krajský soud se dostatečně vypořádal s tím, proč nepřihlédl k navrženým důkazům a neprovedl výslech svědka. K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36. Žalovaný i krajský soud se dostatečně zabývaly všemi formami mezinárodní ochrany a dospěly k závěru, že stěžovatel žádnou z forem mezinárodní ochrany nenaplňuje. V souvislosti s námitkou prolomení § 75 s. ř. s. žalovaný odkazuje na závěry soudu na str. 3 a 4 napadeného rozsudku. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout pro nedůvodnost.

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[8] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku objasnil, proč na případ nedopadá směrnice 2013/32/ES a proč se plně prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s. To však nebyl důvod, proč nepřihlížel k navrženým důkazům. Stěžovatelem navržené důkazy (usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. Nt 61/2014, kterým byla povolena obnova řízení ve prospěch odsouzeného L. V. T. ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp zn. 7 T 22/2012, rozsudek Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky ze dne 25. 5. 2005, č. 856/2005 ve vietnamštině, výslech svědka L. V. T.) krajský soud zamítl pro nadbytečnost a podpůrně pro nevěrohodnost azylového příběhu. Krajský soud to odůvodnil tím, že jméno stěžovatele se v rozsudku Nejvyššího lidového soudu skutečně nachází, ale chybí další identifikace, na základě které by bylo možné učinit závěr, že se jedná skutečně o stěžovatele a nikoliv jen o shodu jmen. Krajský soud dostatečně zdůvodnil neprovedení těchto důkazů, když samotná přítomnost jména identického se jménem stěžovatele v odůvodnění rozsudku neznamená bez dalšího to, že se o stěžovatele skutečně jedná. Nevěrohodnost azylového příběhu byla zdůvodněna odlišností verzí, které stěžovatel postupně uváděl. Stěžovatelovu věrohodnost podle krajského soudu snížilo to, že z Vietnamu odjel v roce 2003, přičemž o mezinárodní ochranu požádal až v roce 2015 v návaznosti na zajištění za účelem správního vyhoštění. V žádosti jen obecně uváděl, že podle sdělení rodiny z doby po jeho odjezdu z Vietnamu byl hledán policií, nikdy však proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Následně při pohovoru k žádosti naopak uvedl, že byl předvolán policií a obviněn z nelegálního prodeje drog, přičemž se prokázala jeho nevina a byl propuštěn z blíže nekonkretizovaného tábora. V žalobě oproti tomu tvrdil, že je veden policií jako osoba napojená na drogovou činnost. Podle krajského soudu se proto doplnění tvrzení o zapletení do případu, v němž byly jiné osoby odsouzeny k trestu smrti, jeví jako účelové. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek

uplatněných v žalobě (např. rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Rozsudek krajského soudu podle Nejvyššího správního soudu netrpí nepřezkoumatelností, neboť krajský soud porovnal postupná tvrzení stěžovatele a následně z nich vyvodil jejich nevěrohodnost. Krajský soud tedy nezatížil rozsudek nepřezkoumatelností, jak tvrdí stěžovatel, naopak dostatečně zdůvodnil, proč neprovedl navrhované důkazy a proč shledává tvrzení stěžovatele nevěrohodným.

[9] Podle stěžovatele se krajský soud se nedostatečně vypořádal se žalobní námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu a nesprávného posouzení nesplnění podmínek pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Tato námitka byla pouze obecné povahy a Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje následující. Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v prvé řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41). Nejvyšší správní soud s ohledem na důvody uvedené v žádosti o mezinárodní ochranu neshledal pochybení krajského soudu, který dospěl k závěru, že žalovaný se se všemi namítanými skutečnostmi řádně vypořádal a přihlédl i k shromážděným podkladům a k informacím z nich plynoucím. K tvrzení o pronásledování ve smyslu trestního stíhání ze strany policie se krajský soud vyjádřil při posouzení listiny „Výzva k vzdání se“ na č. l. 30 soudního spisu. Podle krajského soudu je výzva adresována osobě odlišné od stěžovatele (P. V. L.) a tato výzva směřuje k tomu, aby se osoba v ní uvedená přihlásila u policejných orgánů za účelem využití amnestie. V textu listiny se objevuje jméno shodné se jménem stěžovatele, ale daná osoba není v dané listině blíže identifikována a není tak jisté, zda se skutečné jedná právě o stěžovatele. I kdyby se ho listina týkala, obsah podle krajského soudu nesvědčí tomu, že by stěžovateli mělo v zemi původu hrozit pronásledování. Krajský soud se zabýval také námitkou hrozby vážné újmy, které měla spočívat v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a to na stránce 6 napadeného rozsudku, kdy potvrdil a odkázal na závěry žalovaného, že v případě pronásledování ze strany policie se jedná pouze o ničím nepotvrzené domněnky stěžovatele. Krajský soud se proto žalobními námitkami podle názoru Nejvyššího správního soudu zabýval dostatečným způsobem.

[10] K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Žalovaný pro udělení humanitárního azylu stěžovateli důvod hodný zvláštního zřetele nezjistil. Zabýval se přitom věkem, zdravotním stavem stěžovatele a tím, že stěžovatel se v řízení tohoto typu ochrany ani nedomáhal, a krajský soud v rámci omezeného soudního přezkumu neshledal v tomto ohledu vady napadeného rozhodnutí. Pokud nyní stěžovatel k tomu tvrdí, že

přesídlení zpátky do Vietnamu po návratu z ciziny je problematické s ohledem na chybějící sociální systém, nelze v tomto obecném tvrzení shledat případ hodný zvláštního zřetele.

[11] Nejvyšší správní soud vzhledem k uvedenému dospěl k závěru, že krajský soud se od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu neodchýlilo, jak to tvrdil stěžovatel, a ani se nedopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu